

Man har, som sagt, tænkt paa, at Regjeringen ikke kunde være tilfunds at sætte nogen større Kraft i de ordinaire Arbeider, som foreligge, for at komme den arbejdende Befolkning til Hjælp i Vinterens Løb. Der er jo rigtignok den Ulykke derved, at de fleste Arbeider, som Regjeringen eller Kommunen lader foretage, forudsætte, om jeg saa maa sige, en mildere Temperatur, og navnlig at det ikke er Frostveir; men der var maaffee dog Arbeider, som Regjeringen kunde lade foretage til Gavn for disse Mennesker, og det er især det, hvorpaa jeg havde tænkt, da jeg tilbød mig at stille den første Deel af min Forespørgsel til den hviærede Indenrigsminister: „Formener Ministeren at være istand til at komme den arbejdende Befolkning til Hjælp under den Arbeidsløshed, der i Vinter er at befrygte, og som vil blive usædvanligt trykkende ved Livsfornödenhedernes høie Priis?“ Det var altsaa, det jeg tænkte paa, deels, om Ministeriet agtede at støtte det Lovforslag, som nu atter er fremkommet, om en ny Bemyndigelse for Communalbestyrelserne, deels, om det høie Ministerium tænkte paa at hjælpe noget paa den arbejdende Befolkning ved at skaffe den Fortjeneste ved de offentlige Arbeider, og om maaffee Ministeriet, som naturligviis har en større Oversigt over Forholdene end vi Andre, tænkte paa andre Midler, hvorved man kunde hjælpe paa denne Klasse af vore Medborgere. Da vi toge denne Sag for og der mødte Mand af forskjellige Livsstillinger, og navnlig Repræsentanter for de forskjellige Professioner, blev den tagen under den nøiagtige Overveielse, som dens Vigtighed fordrede, og det udtaltes da fra alle Sider, at, selv om Regjeringen nu kunde være istand til at hjælpe paa en eller anden Maade, saa vilde det ikke forslaae i Fremtiden; det Samme vilde vende tilbage, saalænge vi ikke fik en Reform i Næringslovgivningen. Det var en saadan, vi trængte til, for tilfulde at kunne komme til at anvende de Kræfter, som fordres, saa at der ikke blev Kræfter tilbage, som vare affaarne fra at kunne anvendes. Det er under saadanne Forhold, at Tanken med Nødvendighed her maatte komme tilbage til den saalænge omtalte Reform i Næringslovgivningen, hvor man ikke

var kommen et Skridt videre siden 1840. Det vil jo være i det høitagede Ministeriums og i Thingets Grundring, at der i Aaret 1840 blev nedsat en Commission for at tage disse Forhold under Overveielse, og at denne Commission arbejdede — eller arbejdede ikke, det veed jeg nu ikke rigtigt —, men det varede 7 Aar, inden den blev færdig med en meget bekjendt Betænkning, som blev trykt 1847 og som har været Gjenstand ikke alene for mange Betragtninger, men ogsaa for trykte Skrifter. Derpaa blev Sagen, efterat den i 1847 havde opvakt endeel Bevægelse og navnlig frembragt endeel Røre fra det, om jeg saa maa kalde det, conservative Parties Side blandt Haandværkerne, frebet i Glemmebogen indtil 1854. Da blev den paany gjenoptagen og forhandlet i Communalbestyrelsen, og der fremkom da et Resultat, der meget nær stemmede med det, som tidligere var fremkommet. Det er nu ikke paa nogen Maade min Hensigt her at kritisere de tagne Beslutninger, men jeg vil kun udtale den Dom, der blev fældet derover, og som jeg kjender temmelig nøie, da jeg har staaet i nær Berøring med Folk af begge de to Sider, fra hvilke den nævnte Dom blev fældet. De fandt, at det var hverken hugget eller stukket, idet de, der til det Øverste holdt paa den bestaaende Laugsindretning, fandt, at Committeebetænkningen var gaaet for vidt, og det andet Parti meente, at man ligesaagodt kunde lade det blive ved det Gamle, naar der ikke skulde gjøres mere. Resultatet blev ogsaa, at det blev ved det Gamle, og det er saa endnu i dette Øieblik, saavel i Haandværks- som i Handelslaugene, saa at ingen Mand tør tænke paa at arbejde udenfor sin Profession, uden for saavidt han kan snige sig dertil, og i den Henseende skeer der jo mange Synder, og det gaaer jo endnu, som bekjendt, ligesaa godt med Processer som tidligere, saavel i Haandværkslaugene som i Handelslaugene. Vi see saaledes f. Ex., hvorledes Hofskammerlauget for Tiden er under den skarpeste Forsølgelse af Silke- og Klædetræmmerlauget, og dette Laug har i det sidste Aar, efter hvad der er mig berettet, taget ind i Mulcter 500 Rd. fra Folk, som folgte Klæde, uagtet de kun maatte sælge Bammel, udenlandsk Drejel, Kniplinger og Lig-